

REGÉLO.

Pesten vasárnap november 1-jén 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétzer vasárnap és esküdtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapesti évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ÉLETTÖRTÉNET.

Maintenon asszonyság.

Les ames grandes se distinguent par leur elevation même, et par le penchant sublime, qui les entraîne à tout ce, qui est honête et vertueux.

Mme GENLIS.

A' vesztai tisztaság 's férj iránti hűség legragyogóbb hősnéit történeti pantheonunk minden időkorból többet, mint bármely más nemzetnél, mutathatna fel. Hires a' magyar nő tántorithatlan hűségéről 's hiv szerelméről! Milly elragadtatásig hatalmas tollal rajzolja honunk dicső rege-költője, az ugg de most is ihletéssel tele koszorús Kisfaludy, e' magas női erényt, e' szeplőtlen tisztaságot, e' szilárd hűséget honja imádott leányaiban, egy Csobánczban, Tátikában! milly* találólag rajzolja a' „Hitszegőben“ Berthának a' csapodár iránti kitörő neheztelését, ki a' felzudult kebel harag-villámain a' bús-komor tekintetben löveli-ki a' bűnösre:

Utálatos hitszegő te!

Felelt Bertha bús haraggal

Te mersz még ott remélni?

— Vagy a' hitvesi tántorithatlan hűséget Bakács, Somló urának, Lórájában, vagy Dobozy nejében, ki mint második Lucretia vagy még több mint Lucretia (mert szeplőtlen, szűz keblét férje halált hozó aczéjának kitérője így esdekelve:

De hogy tied maradhassak

Üsd te által szívemet.

Szent 's ragyogó a' magyar női erény, 's ennek mélyen hódolva kénytelenek vagyunk avval mentetetni magunkat, (miután példabeszédként az ellenkezők más mellé téve szebben világlanak;) második életképünknek, az erényes Maintenonnak, azon ninoni árnyéklatot már e' lapokban előre bocsátottuk.

Látnak itt kegyességek egy még a' korosb években is megóvott szépségű 's angyali szelidségű nőt. Méltóság terjeng magas ko-

ronát érdemlő homlokán. Szemei nyugtan 's varázsló lágysággal párosultt megelegedéssel vonulnak - el egy női kisedek élet- és erőteljes csoportozatán ; a' kis anyalfók gyermekded bizodalommal és természeti tartóztatlansággal tolongnak körülé , ártatlan lelkük feszült pillanatjokban központosodva , melly figyelve a' fejlődmi nő ajkain tapad , féltve minden szó veszteségét , hallgatásban van elmerülve. Ezen kisedek a' st Cyri leány - iskola nevendékei ; a' tiszteletet gerjesztő nő: Maintenon asszonyság.

Az erényesség déli fényében , zavartalan ragyogásában áll előttünk ; az ellennek legkisebb homálya is eloszlatva távozik , mint sötétség a' világosság elől. Jelleme ezen női tökélynek a' legfelségesb vala. Nemes érzéseit már a' külső cselekvésen elterjedt méltóság ezen finom kecses-teljes maga tartása , melly még korosságában is , szintén mint nyájas pillanatja 's hódító mosolya , ritka tulajdona maradt , elárulá. Lelke és annak jelmondói , a' ritka fényben ragyogó szemek , olly összehangzásban valának beszédével , hogy az nyilván szívből eredt , csak szívhez szállhatott , férkezhetett.

Midőn többnyire derült 's illendően vidoz , a' vakmerőbbeknek talán közeledhetési reményt nyujtani látszott ; szabályzó illendősége , melly ilyenkor a' feszességig emelkedék , azokat korlátok közt tartá. Majdnem a' tulságig szemérmes vala , melly erény nemét anyjától örökleni látszott , ki őt még legközelebbi rokonival is ölekezni tiltá.

Hogy gyermeksege napjai is borultak , 's utóbb évekre olly egyenetlen házassági szaka sem volt legörvendetesb , a' folytonos türes lelke mélyébe egy kis komolyságot oltott , mellytől még fényes állapotjában sem menekedhetett ; de ezen komolyságot korán sem érezteté talán az elégtelenség kitöréseiben (mint ez aljas lelkek rossz szokása) környezetével. Ugyan is meghitt barátnéja lehetett az , kinek keble ez érzéseit kinyilatkoztatá , sőt beszédjébe annyi gyengédséget , modorjaiba annyi kellemest vegyite , hogy közeléle vonzó , bájos 's mulattató lön. Egész valóján némi érdekesség áradott-el. Tréfái szeszélyesek de gyöngébbek ; eszessége olly természetes vala , hogy azt inkább természetességnek mint észnek vélték. Szóval , ő a' női tökély olly ideálja volt , kiben mi sem vala többé ohajtható , de gáncsolandó sem. 'S valamint szép tulajdoninak tudata őt önbecsülésre , ugy a' vallásosság , mellynek szeplőtlen szívében örök oltárt emelt , őt alázatra tanítá , ezen érzetek arányos vegyülete minden szavaiban , gondolatiban , 's cselekvényeiben kitünő volt.

Miután a' jónak és szépnek akaratunk és hajlamunk ellen isbódolunk , következetes de csudatünemény volt , az akkori minden örömelvezettől ittas , 's feslettségig kéj-vadászó világban látni , mint

becsültetik egy a' tulzott szigorúságig erényes asszony az ugy neve-
zett nagy világtól; mint hajol annak oktató szavaira; mint simul an-
nak illedelmes szabályaihoz, és szabályzott életmódjához, 's mi
még a' nagyobb csuda, hogy ezen általános, ne mondjam, divatos
tiszteletet inkább Scarron mint Maintenon asszonyságot illeté.

(Vége következik.)

ELBESZÉLÉS.

Henriette.

(Vége.)

„Nő-testvéred hol van? — kérdé Henriette reszketeg hangon —
talán meghalt?”

Régi fájdalmink olyak, mint a' vulkánok keblében rejtező tűz.
Mig az elemek egymást fel nem verik, mintegy kihalni látszanak,
's majd hosszas hallgatás után sokkal pusztítóbban rontnak-ki. Ol-
lyan keblünk, mint a' tüzkő: ha sziv aczéllal érintetik, szikrákat
szór.

Henriette elfogulttan hallgatá Béla szavait; olykor borzalom resz-
ketteté-meg. Titkának nyilvánítása őt is felingerlé, hogy rokon ke-
belbe öntse titkai terhének egy részét. — Életem regény — így szólt
— gyermek-éveid rajzát tőlem olvasád. Születésemet elhallgatom,
's csak a' halálnak mondandom-meg; de tőled nem sokkal születtem
alantabb. Testvérem kolostorba ment. Eltűntét egy hónapig élhetem
túl az atyai házban. Egy olasz kapitánnal, gr. Paolo Alfreddel, egy
éjen indultunk - el, 's gyorsan haladánk utunkon. Florenczben vol-
tunk, de ah megesalattva; a' gróf atyja nem adá áldását reánk, 's
udvarában lakhatásomat is csak egy feltét alatt engedé: ha színésznő
leendek. Mindent megigérttem, csak Alfredom mellett maradhassak.
Megengedsz kedves Bélám! ha tégedet azért méltatlak határon túl,
mert neked is azon szelid tűz lobog barna szemeidben, azon mél-
tóság ül olasz barkódon, 's egész valód övé. Igen! mert én legel-
sőbbben őt szerettem! — Alfred két év mulva meghalt, 's én ma-
gamra maradtam az idegen földön, de nem segélytelen; a' jó Al-
fred negyven ezer forintot tett-le számomra a' bécsi bankba. E' csa-
pás pályámon jobban megerősíte. Mult év tavaszán gr Albini egy
előadásnál észrevétlenül öltöző szobámba rohan, 's kezemet csókjai-
val özőnli. A' grófot, mint idegen, mindig jól fogadtam, 's nem tit-
kolhatom, szerelmem rejtekét felveré. A' grófnak csak anyja volt,
egy öreg valóságos Furia, ki életemre tört, 's midőn egy vacso-
rán a' gróf nagybátyjánál pohár-vizemet ajkaimhoz érintém, Albini
örülten, szét-szórt hajfodrokkal, szikrázó szemekkel, mellyeket

soha sem láttam, berohan, 's vérfagylalón kiáltá: „Henriette, az méreg!” A' poharat elejtettem, drága darabjai ezer részre oszlottak. E' pillanattól nem véltem bátorságositva életemet, 's a' fiatal gróftól búcsút véve, honomba tértem, hova talán nem érnek-el a' méreg-keverők karjai.‘

Mindketetjek sohaja egyszerre röppent - ki, és egybe olvadtak.

„'S nem akarnál tudni atyádról?” — szólt elmélyedve Béla.

„Tudom, hogy él régi modorjában; nekem ennyi elég.‘

„Jó gondolat; nézd utósó levelét kedves atyámnak, melyben írja, hogy saját jószágim jövedelmét is elvonja, ha nejeéről csak egy szót irandok!” — Egy levelet von-ki frakja zsebéből; Henriette nézi, 's rémesen felkiált: „'s te Morvai Béla vagy, Morvai Sándornak fija?” — 's a' levelet elejté.

„Csak voltam! — szólt nyugodtan. Falumról Sólymosi Béla vagyok, mert Morvai Béla meg van gyalázva.‘

„'S a' nő nyugodt lön.

V.

Henriette gyönyörű tavaszára rideg ősz borult, 's élete virágin a' dér mostoha rombolásainak ült nyoma. A' zongora szeszélyes hangjai elnémultak, vagy olly setétek, mint a' sirkirálynak dermesztő szózata. A' látogatások teljesen megszűntek, 's az ajtó legtitkosabbnak hitt házibarátoknak sem nyílt többé. Sehol sem láttatá magát, egyedül Béla volt szerencsés naponként az ablakból egy szerelmes pillantatot nyerhetni; különben az eltiltás minden törvénye igáját hordozá. Többször megkísérté a' bejuthatást, de soha sem sikerülve. Egy délután arany szegélyes fellegek toltak a' város élénk kék kupja alatt, olly setétek, mint szerelmesink. Béla megjött az élvezetre, melyért egy győzelem dicsőségét megvetné; vakító napja ablakában volt, mint mindig ilyenkor. Dobogó szívvvel közeledett, mert most tovább láttatá magát, mint valaha, 's ugy tetszett, mintha viszont mosolygnának hölgye szép rózsáji. Soká néztek egymást. A' jótékony fellegek hinteni kezdek megújító harmatjokat: a' hölgy fellegei is kiáradtak, de pusztítóan, égetően. Henriette nem állhata ellent szíve vágyának; Bélát látnia kelle: de a' rövid élvét hosszú keserv fizetteté. Az összeolvadóbb tekintetért kísértetbe jött Béla még egyszer kopogni; de hasztalan. 'S ez annál égetőbb volt, minél burkoltabb a' némaság oka. Mint kincse-vesztett hajós esztelen robogott haza kiüdülni e' mindeniknél kinosabb óra sajtásait. Lakja sir volt, minden test sirbogár; nem ülhett-le honn, minden tárgy ujjabb sebeket metsze vérző szívére; vissza ment őt láthatni e' napon még egyszer Százszor járt fel alá; már szinte szürkült; rendithetlenül határozá - el magában, minden

ellenzéssel daczolva berohanni az imádott hölgy egyetlen szaváért, legyen élet vagy halál! A' kapu alatt egy inast talált levelkével kezében, mellynek illatárja egy új élet reményét lehelé felzajdult keblébe. Őrültkén bontja-fel a' levelkét, 's megkövesülten áll. — „Szeredett Bélám! ma utószor láttalak; jöttöddel fellobognak kinom égető lángjai, mellyek nem soká megemésztendik Henriettédet.“ — „S e' füzérke emlékül — rozmarin, gyászvirág, gyászbolya — 's ez szerelmem koszorúja!“ — Elmélyedve, mint mikor a' vész tengerfenékre száll dühöngni, nézte a' levelkét.

„S kinek írása?“ — kiált-fel dühösen kémlelve a' levél küljét.

„Ő nagyságáé?“ — szólt az inas hidegen.

„S még gunyolódik, még felhív! — tán ő ott van? — Jó, felmegyek — de Istenemre!“ — 's ezzel a' lépcsőn feldühöngött.

Pillanatra a' szoba közepén volt, szemeiből a' boszú szikrái sugárzottak; lehelete fojtó, mint a' samum. A' szó ajkán égett, midőn gr. Bardoczot meglátá, kinn a' változó érzelmek nyilai repedeztek, Henriette felzajdult, magán kívül. A' három élet egy kebelbe szorult, mellyből irtózat hangján dörgött: „Fenn vagyok gróf ur! Én mézet szívtam, honnan ő nagysága csak harmat-cseppeket. — Válsunk kesztyűt és életet!“ — 's kesztyűit Béla a' gróf elébe dobá.

„Ugyan úgy Solymosi? mikor?“

„Tüstént!“

„Tíz órakor!“

„Hol?“

„Itt!“

Béla diadallal repült-el. Henriette utána kiáltá: „Féltizre Béla!“

VI.

Féltiz a' minoriták kettős tornyában; Béla a' küzdhelyen; a' szobában senki sincs. Halvány mécs világít egyik szögletből. Az asztalon két pisztoly; szemben néhány lépésnyire a' tágas teremben két karszék. Béla pisztolyt választ, 's leül helyére. Az oldal-szobából kilép a' vetélytárs izlésteljesen öltözve a' halotti pompára, 's helyet foglal ingó léptekkel. Béla hármat tapsolt; durran, de nem talált. Tapsol Bardocz, de a' harmadiknál eláll ereje, 's jel nélkül lö Béla. A' vetélytárs felzajdul: „Jól találtál Belám, kedves testvérem: — én vagyok Rózád!“ — vissza rogyott székebe, 's meghalt. Béla nem élheté túl a' testvér-gyilkolást; metszett üveget ranta ki titkos zsebéből; kiitta, 's Rózára borulva utósót sohajtott.

Másnap gyász kíséret vonult a' Hásongár felé. Első keserves gr. Bardocz.

K ö y L á s z l ó,

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Orvosi nevezetesség. — Wittingham angol helység sarkertében Schrewsburyhoz közel nem rég olly észrevétel tétetett, melly az orvosi tudományra nem csekély jelentőségű. A' helységnek egy gazdag haszonbérelője amaz ősi temetőhelyre takarították, hol atyja 35 év óta nyugodott. Egy barom-orvos, ki a' holt tetem eltakarítását intézé, gondoskodott, hogy az atya csontjai a' súly vagy ásó által ne sértessenek-meg. Midőn a' csontokat közelebb vizsgálá, a' mell-csonton némelly testecskéket látott csillogni, mellyek érző-fényűek valának; a' feltest többi csontjain ugyan ezt tapasztalá. E' szorgosan összegyűjtött részek utóbb oxydált higanynak ismertettek. Tehát ezen ásvány 35 évig vala rejtve a' testben. Hihetőleg nagy adagban kellett a' megholtnak ezen ásványt bevennie, halála előtt rövid idővel.

Ének - oktatás. Bicétreben az örültek számára ének-tanító rendeltetett; csudás hírek szárnyalnak a' hatásról, melylyel e' szerencsétlenekre az ének bír.

Rokonszenv lovák közt. Roulier ur francia író e' következő eseményt beszéli. A' napoleoni had alatt spanyol országban (1808) az angol sereg német pattanyússága csapatánál két hannoveri ló volt egy ménesből, mellyek a' táborozás elejétől egy ágyú elébe valának fogva. Egy ütközetben a' lovak egyike meglövetett. Estve a' sértetlenül maradt szokás szerint karóához kötve, eleséggel láttatott-el, melly ma annyiival inkább szükségesnek látszik, minthogy az állat legkevesebb tápla nélkül a' legfárasztóbb munkát állotta-ki. De ez koránsem csillapítá éhét és szomját; mert a' táplát még nem is illet, hanem fejét minden oldalra fordítá hű bajtársát keresvén, melly nélkül sem enni, sem élni többé nem kívánt. 'S valóban a' sovár fájdalomtól megfogyott szegény állatot többé semmi módon sem lehetett evésre bírni, 's így lőn, hogy másnapon — nem mondhatjuk, hogy kimult, hanem szívfájdalomtól elnyomatva elhunyt.

B—gh J.

KÜLÖNFÉLE.

Különbféle nemzetek szépség iránti részleges fogalmaik.

(I'ége)

Amerika északnyugoti részén ismét a' nemes nő, valamint a' botokudi vitéz, alsó ajkát kasulvágatja, és ezen nyílásban folyvást holmi gömbölyű, jó vastag fakarikát visel.

California, Ujholland és a' zöldfok lakosai magukat különbféle színnel szokták bemázolni, mert véleményük szerint köztök csak legtarkábbak a' legszebbek.

Britannia azon részét, melly most Anglia néven ismeretes, az őskorban szinte holmi vad és festékekkel bemázolt nép lakta. Egész testök rendes mázolatokkal volt beczifrázva. Így p. o. melljök közepén egy madárfej diszelgett, a' két emő napsugárként volt színezve; a' tórden egy oroszlánfő jelenkedék; a' lábbeli és lábikrák ismét pikkelyes képekkel és kigyókkal voltak betekerve. A' férj és nő kardjaikat egy a' nyakukba akasztott erős szemű lánczon hordozták.

A' hottentoták kised porondjaik bőrébe olajt dörzsölnek, utóbb kormot és fadgyút is dörgölnek közébe, végre a' tüznél, mennyire szükséges, megpirítják, hogy izletök szerint szép sötétre barnuljanak.

Otahaitiban a' színhörre különféle, nálok igen szépnek tetsző, ékjegyeket visznek és szurdalnak. Ezen ékjelek főleg a' lánykáknál többnyire a' német 3 - thez hasonlítanak, melyeket még a' kéz és láb minden ujjain is láthatni, sőt néha az egész talp is illetőn jelekkel van beszeve. A' test egyes részeit még más jelekkel is föl szokták cifrázni, a' négyszög, egész kör, félhold, ember, kutya és más állatok 's jelek éktelen rajzaival, a' karjaik és lábaikra bevéselt színes zománczaival. Csupán arcuk nincs semmiféle cifrázattal eléktelenítve.

A' bajor, württemberg és más német tanyákról honunkba a' jó bor, jó lakozás és pénzkereset végett beszaguldó vándorlegények, mészárosok és pin-czerek karjain, melljén, hátán és lábain, művészileg bevéselt és beedzett ne-vők és cimzetöken kívül szintén külön különféle rajzokat és cifrázatokat láthatni.

A' mongolok és India félszigetein gyarmatozó ivadékok némberei pedig testökre különféle virágokat vésnek, azokat legszebb színekkel jó tarkára be-szinezik, úgy hogy egész testök némi virágos kelméhez vagy kartonhoz ha-szonlít. Az Európaiak a' szépség részletes nézetében a' legváltozékonyabb izlé-sűek. Mert néhol a' karesút és himát, néhol a' hizott lágyúságot és izmossá-got, máshol ismét a' kék szemek zománczát, nem különben mint a' bogár sze-műek villanó tüztét, kedvelik. A' szépség-választásban az Európai igazán cos-mopolita; mert szóbeszéd szerint nála a' szép fekete is szép.

A' török nemzet már jóval is finnyásabb; mert inkább a' heves mint gyen-géd érzelmektől izgatva inkább csak a' szilárd alakot becsüli; a' hima gyen-gédség nem ínye szerinti. A' Persák ellenben a' karesú és hima nővést sze-retetik, és ha valamely fiatal nőt ugyancsak jellemileg meg akarnak diesőitni, azt a' karesú és széles cziprushoz hasonlítják. Egy persa szótár hét intézke-dés által véli a' keleti szépség minden varázs-kecsét előállithatni. Illyen 1) a' kahal, vagy is a' szem és szemhéjjak divatos színezése; — 2) a' bisan, vagy hajfürtök illatos kenete; — 3) a' wesme, vagy is fülkanyarult szemöl-dők festése; — 4) az ambrair, az anyajegyek végett; — 5) a' henna, az uj-jak körmeit pirosítani; — 6) az arcok fejér és piros kenete; — 7) az illatos storax, mely a' fogakat és lehet szagosítja.

Dr. Malatides.

Párhuzam az óra és színészet közt.

A' számlap — szinpad; a' játszó személyek — órák, negyedek, percek, másodpercek, idő- és számmutató; melyek közül első a' szinpad hőse, töb-biek az alárendeltt jellemeket személyesítik. A' számlap tulsó oldalán nincs egyéb, mint egy négy fölvonásos darab. Három óráig a' bevezető jelenetek játszatnak, hatkor a' cselekvény kezdődik, kilenczkor kifejtődznek a' jelle-mek, 's tizenkettőkor végződik a' darab, mit — mivel köztetszést nyert, azon-nal ismételni kell.

Igy a' mutató mimicához, harang declamáláshoz hasonlítható. Szükséges intésül szolgálhat közepszerű színészeknek, kik a' declamálást a' mimicával összhangoztatni nem tudják: hogy egy jó óra sem üt kilenczet, ha csak mu-tatója is annyit nem mutat; ugyan azért a' színész is soha se jártassa tag-jait másképp, mint a' tárgy, melyet előad, kívánja.

De van az órának több alkotó része is, melyeket hasonlításomhoz használhatok. Az igazgatóságot hasonlítom kulcshoz, mely az órát ujra fölhúzza, ha lejárt, 's ismét életet önt bele. A' rugó — rendező; a' pendulum — sugó, ki ha hallgat, megnémul az egész személyzet. Van a' szinpadnak bírálója is — a' compasz. Ennek vezérlete alatt haladhat csak jól és rendesen; hogy korán vagy későn ne járjon. Csak délben mutathat tizenkét órát, mert a' jó izlés úgy kívánja. A' compasz csaknem mindig szinpad mögött dolgozik — az az üdvös névtelenség — mivel a' kereknek szüntelen veszekednek, folyvást dörgölvén egymást, hogy játszhatnának hát a' szegény compasz szerint, ha köztök volna?

Kun Pál.

Uj patriarka. — Stainlandban (Nagybritanniában) öszhó 3-kán halt meg egy kökereskedő, Marmaduke Aspinall, miután 87 évet élt. Ezen ember valódi patriarka volt; mert 250 utódot hagyott maga után; jelesen 12 gyermeket, 97 unokát, 138 másod-unokát és 3 harmad-unokát. Ha az isteni gondviselés ennyire bőkezű, nem csuda, hogy Nagybritannia népsége mindinkább növekszik! A' következő adat például szolgálhat: Glasgow skót gyárvárosnak népessége 1801-ik esztendőben 83.769 lélekre terjedett; 1840-ben már 271,656 (!) volt; tehát 39 évnyi idő közben nem több a' gyarapodás 187.887 léleknél!

B—gh. J.

Az Indus. Ha olvassuk, milly rohanó gyorsasággal és csekély eszközökkel végzik a' spanyolok ujabb időkben hódításait, megkísértetünk az indusokat, mint valamelly nyáját, éppen olly gyáva és védtelen teremtményeknek tekinteni. Azonban ez időből a' történeti tudósítások felőlük a' legrikább hásságnak nem egy példáját beszélnek. Így egykor Domingóban két spanyol, Valtenebro és Pontevedra, egyik szabad téren egy indusra akadott. Rögtön Valtenebro elhagyá társát és neki szegzett gerelylyel az indus felé tartott. Ez őt meg akarván előzni, nyilat röpített, de hasztalanul; mert az ezélt nem ért, 's így őt Valtenebro gerelyével átszeggé. Az indus kihuzá azt, 's míg a' lovagnak zabolájánál ragadá lovát, az kardját markolatig dőfé az indus testébe. Ez két lépést hátrál; ekkor ellenéhez szökik, 's ennek kardját szerencsésen kiragadá, de az őt gyilkával ugyanazon pillanatban találá. Pontevedra társát lefegyverkezve látván, hasonlóképp' az indus-hoz ugrat. Ez szilárd állásban bevára őt, noha a' vér seibeiből három folyamban ömlött. Hasonló sikerrel mint Valtenebro, ő is a' sziget lakosát három uj sebbel vérzi, 's töle hasonlóképp' lefegyverkeztetik. Csak most zuhant a' szerencsétlen halva a' földre támadói előtt, kik e' harcznál sem győzelem sem becsületre igényt nem tarthatnak.

B—gh. J.

Figyelmeztetés. *Videki t. ez. olvasóinkat figyelmeztetjük, hogy e' lapok jövő 1841-dik esztendei folyamatajának első felére az előfizetés már elfogadtatik; a' következő pesti Leopold-vásárra jövő-dő alkalmuk által pedig legkönnyebben lehet beküldeni a' szokott előfizetési díjt egyenesen a' kiadó hivatalhoz.*

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsch 453.